

Druhá nedeľa pôstna C

Lk 4, 1 – 13

13. marec 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes sa s obavami pozeráme do budúcnosti – nielen tej svojej, ale aj celého ľudstva. Zistili sme, že tie najcennejšie hodnoty sú krehké. Skúsenosť, ktorú nám priniesla korona a teraz posledné udalosti v našom susedstve by nás prirodzene mali nasmerovať na hľadanie toho, čo náš život presahuje. Je ale bolestnou skúsenosťou mnohých moderných ľudí, že už nevedia nájsť miesto kontaktu s Tým, ktorého označujeme ako Boha – ako svoj protipól. Dlhodobé miesto, cieľ našej modlitby – nebo už vnímame len očami fyziky. A pri hľadaní iného miesta, kde môžeme komunikovať s Bohom, sme zatiaľ veľmi nepokročili. Čo nám hovorí Biblia? Voľakedy človek hľadal Boha aj v samote – na púšti, kde bol viac odkázaný sám na seba, na svoje vlastné vnútro. Kde musel viac počúvať svoje srdce.

Pred týždňom sme počúvali o Ježišom pokúšaní na púšti. Ježiš 40 dňovým pôstom nadviazal na dlhé putovanie Izraela púšťou do zaslúbenej zeme. Izrael putoval po púšti údajne 40 rokov – ale to bolo skôr symbolické číslo – číslo plnosti. Skôr išlo o to, aby osvedčil svoju duchovnú zdatnosť. Aby sa naučil prekonávať aj rôzne prekážky, ktoré nám bránia kráčať smerom k väčšej hĺbke. Aj Ježiš nám pred týždňom pripomenul, že sa nemáme nechať zväbiť pokušením chleba, ani zlákať svetom: mocou a slávou.

Dnešné texty opäť naznačujú súvis Ježišovej cesty s putovaním vyvoleného národa. Vidíme v nich Ježiša na vrchu premenenia v spoločenstve vybraných apoštolov: rozpráva sa s praotcom Mojžišom a prorokom Eliášom o vyvrcholení svojej cesty, ktoré sa malo udiť v Jeruzaleme. Ježišovo vystúpenie na horu premenia naznačuje iný smer nášho hľadania modlitby, hľadania Boha v našom živote: máme kráčať životom smerom hore a pritom sa máme nechať duchovne premieňať. Evanjelium nás dnes varuje, že nestačí sa len zrieknuť hriechu, pokušeniu, je potrebné vystúpiť vyššie. V kresťanstve niekedy vidíme len určitú ochranu pred hriešnosťou. Zabúdame, že aj zákon – desatoro nás v prvom rade chceli viesť do hlbšieho spoločenstva s Bohom a druhými ľuďmi. Tým je plnší život s Bohom a druhými ľuďmi, ktorý nachádzame až v stretnutí sa s Bohom, v otvorení sa pre Boha a boží svet.

Ježiš pri kráčaní nezabudol na cieľ svojej cesty Boha, ktorého volal Otcom, pretože mal k nemu živý vzťah: posilu pritom hľadal práve pri Bohu - v modlitbe a zároveň aj v rozhovore, v spoločenstve s tými, ktorí prešli podobnou cestou, ktorí sa v Starom zákone azda najviac natrápili s vyvoleným ľudom. Boli to Mojžiš, ktorý vyviedol ľud z otroctva, ale opakovane musel počúvať šomranie ľudu na púšti. A Eliáš zase ľud povzbudzoval vtedy, keď sa všetci nazdávali, že už sú v cieli, že už sa môžu pohodlne zariadiť a užívať si svoju moc, svoje vlastné kráľovstvo, ktoré hoci malé, vedelo sa presadiť aj v silnejšej konkurencii.

Ježiš nám dnes ukázal, že pri duchovnej ceste nestačí len spoliehať sa na naše ľudské prostriedky, na naše ľudské sily. Pretože práve tak hrozí, že sa uzavrieme sami do seba. Hrozí, že nebudeme vedieť počúvať nič a nikoho. Ozajstná modlitba, ozajstné stretnutie s Bohom, ktoré by mohli náš život zmeniť otvára možnosť premeny nášho života, nášho chápania. Ale najprv znamená určité otrásenie, vytrhnutie z toho dovtedajšieho, znamená premenu, určitú „uchvátenosť“ iným svetom. Pretože

ozajstná modlitba sa dotýka srdca človeka, dotýka sa celého života, stáva sa životom samotným. Nemusí preto znamenať dlhé slová.

Skôr sa jedná o zážitok Boha, o to, aby sme Boha a to čo nás presahuje, vpustili do svojho života. Ak skutočný hriech spočíva v uzatvorení sa do seba, Boh znamená zastavenie, prerušenie tejto bludnej cesty. Znamená to vpustiť do svojho života toho Boha, ktorého Izraeliti sa aj báli vysloviť, ktorého len naznačovali šifrou štyroch písmen JHWH. Naznačili tak, že o takomto poznaní Boha je ťažko rozprávať, pretože ono je skôr vnútornou, intímnou záležitosťou. Ale na druhej strane otvára možnosť premeny, aby svet, ktorý sme doteraz vnímali len chladnými očami fyziky, sa nám zrazu „zaodel do božskej veleby“.

Prosme, aby sme aj my vedeli v tomto pôste vystúpiť s Kristom na vrch premenenia, aby sme aspoň ako apoštoli dokázali byť pri ňom, a niečo načerpať, inšpirovať sa z jeho skúsenosti.

Viliam Arbet